

et Blad, der dog indeholdt noget Andet end det, som nu alene hyses rundt om paa Landet. Hvorvidt dette laader sig gjøre, tør jeg ikke have nogen Mening om, og jeg nævner blot dette for at tydeliggjøre, hvad jeg havde tænkt mig. Derom er jeg dog forvisset, at, hvorledes man end bærer sig ad, bør man ikke gjøre det til noget Formaal at faae en Afgift til Statskassen af denne Forretning, Udgielsen af et Blad. Vil man have Bekjendtgjørelser udbredte, er det nødvendigt, at man lægger hele Børgten, hvad der ogsaa er peget hen paa i Regjeringens Forslag, paa at skaffe en overordentlig billig Abonnementspris. Ad denne Vej vil man maasse kunne faae disse Bekjendtgjørelser udbredte i en større Kreds, end det nu er Tilfældet med det store Blad, der indeholder de officielle Bekjendtgjørelser. Erholder man paa denne Maade et Blad, hvori der skal bekjendtgjøres, forekommer det mig, at man nok kunde overlade det til de vedkommende deri Interesserede selv at vælge, hvor de ville have deres Bekjendtgjørelser indrykkede. Var der et enkelt Blad, hvori de skulde staa og som fik en almindelig Udbredelse, tror jeg, det vilde være overskødt at foretage tvungne Bekjendtgjørelser i andre. Nogle Bekjendtgjørelser ere ganske vist af den Natur, at de ikke blot bør staa i et privilegeret Blad, men i alle de Blade, der udkomme i den Kreds, for hvilken vedkommende Bekjendtgjørelse er bestemt. Jeg vilde f. Ex. anse det for fuldstændig urigtigt, om en Valgstyrelsesformand ved et Folkethingsvalg vilde indrykke Bekjendtgjørelse om Valgstedet og Valgtiden alene i en Stiftstidende, hvoraf der maasse kun holdes saa Exemplarer i den By, hvor Valget skal foregaa; medens jo netop en saadan Bekjendtgjørelse skal og bør komme til den hele samlede Befolkings Rundskab. Men det kommer man overmaade godt ud af paa den Maade, jeg nævnte. Med Hensyn til Auktioner, Skifter og Proklamer er det jo sædvanligt, at de i vedkommende Retshandlings Bekjendtgjørelse Interesserede bestemme, i hvilke Blade disse skulle indføres, og derpaa have de paaagjældende Embedsmænd ikke nogen Indflydelse og have i alt Fald ikke nogen Interesse af, om de blive bekjendtgjorte i flere eller færre Blade, men de i vedkommende Retshandling Interesserede have stor Interesse deraf. Som det nu er Tilfældet, er der den Mangel, at man maa betale for indrykkede Bekjendtgjørelser i Aviser, hvor de staa ganske overskødt, men det medfører ingenlunde, at man derfor undlader alligevel at indføre saadanne Bekjendtgjørelser i andre Blade, der udkomme rundt omkring. Det forekommer mig naturligtvis noget tvivlsomt — og jeg veed ikke, hvorvidt det kan ske — om man, naar man ved Lov bestemmer, at Bekjendtgjørelser herefter alene skulle indføres i et enkelt Blad, derved vilde gaa Stiftsbladene for nær. Jeg veed ikke, om Stiftstidenderne ifølge deres Privilegier have en saadan Ret, at de kunne formene Lovgiv-

ningsmagten uden Erstatning at fritage Myndighederne for at bekjendtgjøre i disse Blade. En anden Sag var det jo, naar man ved Siden deraf paalagde Myndighederne at bekjendtgjøre i et andet Blad. Naar imidlertid Forandringen blot gik ud paa at ophæve den Pligt, som Myndighederne have til at give visse Bekjendtgjørelser Blads i Stiftstidenden, veed jeg ikke, om dette vilde være at gaa Stiftstidendernes Privilegier for nær. Jeg vilde i det Mindste anse det for det Helbigste, at der kun var eet Blad, hvori de officielle Bekjendtgjørelser nødvendigvis skulde staa; men at det forøvrigt var en fri Sag for alle i Bekjendtgjørelsernes Interesserede at indrykke dem i de Blade, de fandt det hensigtsmæssigt. I det jeg altsaa staaar paa det Standpunkt ikke at kunne gaa ind paa det Forslag, der foreligger, skulde jeg naturligvis hellere stemme for Regjeringens Forslag, men ønsker dog ogsaa deri en enkelt Forandring. Imidlertid vil Sagen jo muligvis blive overgivet til et Udvalg, hvor den kan komme under nærmere Forhandling.

Oyenbøll: Jeg skal ikke følge den ærede sidste Taler ind paa den Lankegang, han forfulgte, om hvorledes et saadant Blad heldigt kan ordnes. Det, der foranledigede mig til at tage Ordet, var, at jeg blev, jeg skal ikke negte en hel Del forbauset over den Udtalelse, vi hørte fra den ærede Landstingsmand fra Njøbenhavn (Bloug), navnlig om dette Lovforslags § 1. Det ærede Medlem erklærede, synlig med en vis Tilfredsstillelse, at Ministerialtidenden maatte betragtes som et Misfoster; men hvis Ministerialtidenden er et Misfoster, og jeg er ikke af dem, der sværme for dette Blad eller særlig af en Stand til at finde mig tilrette i det, saa gad jeg dog nok vide, hvad det er for et Blad, vi efter Lovforslaget vilde faae. Det ærede Medlem er mere vant til at tumle med Blade og finde sig tilrette med dem end jeg; men jeg skal ikke negte, at et Blad af den Beskaffenhed og det Omfang, som Lovforslaget vilde medføre — og vel at mærke bliver det jo ikke Døgnliteratur, der som et Dagblad bliver læst og derefter lagt hen — vil blive et saadant Sammensurium, at det er mig en fuldstændig Gaade, hvorledes overhovedet Nogen kunde finde sig tilrette deri, og Folk i Almindelighed og særligt Embedsmændene ere jo dog pligtige til at rette sig efter og have ikke noget Andet at holde sig til, end hvad der indeholdes i et saadant Blad. I det skal jo for det Første optages de retslige Rundgjørelser, dernæst alt det, der for Dieblisset staa i Ministerialtidenden, og endelig alle Bekjendtgjørelser om Auktioner, Licitationer osv. osv., kort sagt Alt, hvad Enhver baade Kommune og private Personer have Interesse af at faae bekjendtgjort. Det Blad kan paa ingen Maade blive mindre end Lillaget til Berlingske Tidende. Mene Formatet er tiltalende som Bog i